II. Lipót válaszolt az országgyűlés szeptember 2-i feliratára, és megerősítette az 1606-ban kötött és 1608-ban becikkelyezett bécsi, és az 1645-ben kötött és 1647-ben becikkelyezett linzi békekötés vallásügyi rendelkezéseit: szabad vallásgyakorlatot, templom- és iskolahasználatot biztosított a protestánsoknak; szavatolta hivatalviselési jogukat; eltörölte a protestáns vallásra való áttérés büntetését; más vallású istentiszteletekre és szertartásokra nem voltak kötelezhetők, ez alól csak a katonaság volt kivétel; a király felügyeleti jogának megtartásával vallási ügyeikben kizárólag saját elöljáróiktól függtek; megszűnt a katolikus papoknak és mestereknek járó stóla és párbér; lelkészeik minden korlátozás nélkül meglátogathatták betegeiket s a felekezetükhöz tartozó rabokat; a decretalis eskü katolikus mintája nem kötelezte őket; alapítványaik birtokukban maradhattak; házassági ügyeik saját egyházi hatóságukhoz tartoztak; a vallásháborítók az 1647:XIV. törvénycikk értelmében bűnhődtek; bűnvádi eljárást nem vont maga után a katolikus hitből való aposztázia, de kimondta, hogy a protestáns lelkészek senkit kitérésre rá nem beszélhetnek, ha pedig egy katolikus önként kívánná vallását elhagyni, köteles előbb hatheti hitoktatásban részt venni plébánosa által, s ha ezután is kitart szándéka mellett, az illetékes plébános köteles őt elbocsátani; a vegyes házasságokból származó gyermekek, ha az apa katolikus, az ő vallását követik, ha pedig az anya, a sexus sexum sequitur (nem nemet követ) elve érvényes; a vegyes házassági perek a püspöki szentszékekhez tartoznak; a protestánsok kötelesek a katolikus ünnepeket külsőleg megülni, vagyis a protestáns földesurak katolikus alattvalóikat ezen alkalmakkor nem vonhatják el az ünnepléstől, s nem kényszeríthetik munkára. A protestánsoknak szóló jogok csak Magyarországra vonatkoztak, a társországokra nem. → november 11.